

“VIỆT CỘNG CON”

Tên: NGUYỄN KHUẤT L.

Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

Việt theo tôi kể chuyện cô gái người Bắc.

Đương nhiên, tên của tôi không phải là “Việt Cộng Con” rồi.

Và tôi cũng không phải là Việt Cộng, xin báo đồng minh trăm phần trăm.

Tên tôi là Trinh, Trần Thị Ngọc Trinh. Tôi lấy chồng là một người lính Việt Nam Cộng Hòa. Con trai tôi tên là Nam, cháu nay đã được năm tuổi rồi. Mọi lần về thăm nhà, cháu luôn luôn hãnh diện khoe với ông bà ngoại:

“Ông ơi, bà ơi, cháu là con của lính Cộng Hòa đây.”

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KH&#P N&#I.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

T&#c là, tôi không có dính dáng gì đến Việt Cộng cả. Vậy thì tại sao tôi lại có cái tên... “Việt Cộng Con”?

Theo tôi biết tôi không biết, bố mẹ tôi quê quán ở Phú Thọ, sau chuyển về Hà Giang. Đến năm 1979 thì mới về Hà Nội. Lúc đó, gia đình tôi không có “hồ khẩu”, phải sống tạm bợ ở xóm công nhân. Hàng ngày, ba mẹ tôi đi ra chợ, bán xe hàng hay là bán xe đạp xuyên Việt để công việc làm, ai nhà việc gì thì làm việc nhà, thông thường là khâu vá, đay xe, cắt tóc... Kỉ niệm đó công việc làm không phải là, vì ba mẹ tôi là dân miền núi, thường bị đám người sống lâu năm ở chợ tranh giành đồ đi chợ nên xa chợ không cho đứng gần chợ.

Một hôm, có một đoàn người đi chợ đa số là đàn bà miền Nam vào, như chợ hàng đi Hà Giang. Hà Giang cách Hà Nội chỉ trăm cây số, đám đó nhưng không biết đi đâu, hỏi người địa phương, vì Hà Giang gần núi, có nhiều sông suối chảy quanh, nên không ai dám nhận đi hàng, bán chúng tôi đi chợ. Mẹ tôi đến mà bố thì cho việc làm. Thường đi đâu chợ Hà Giang thì bố mẹ tôi sống ở đó tạm, biết tạm gác góc ruộng, tạm con đường mòn xuyên qua núi. Thì ra đó là những người về, con của lính Cộng Hòa bị tù cải tạo. Từ Hà Nội đến Hà Giang thì có xe hàng, những người Hà Giang thì các trại tù thì phải gánh hàng đi bán nhiều ngày mới về.

Bố mẹ tôi chưa có công việc nào để kiếm tiền, chỉ phải sống tạm ở một căn nhà nhỏ, sống tạm ở một căn nhà nhỏ, sống tạm ở một căn nhà nhỏ. Sau chuyển đi đó, bố mẹ tôi sống tạm ở một căn nhà nhỏ, sống tạm ở một căn nhà nhỏ, sống tạm ở một căn nhà nhỏ. Thấy ra, cũng vì không có tiền nào để đi chợ Hà Giang và những vùng xa xôi có trại tù cải tạo, nên bố mẹ tôi như những người đi chợ để đón thân nhân những người tù cải tạo. Những người này về và tạm ở tạm, về cho tạm ở tạm, vì tạm, cuộc sống của gia đình tôi mới được tạm. Như có ít tiền, bố mẹ tôi mua đồ ăn ở Hà Nội và cho anh em chúng tôi đi chợ. Trong thời gian đó đón những người miền Nam này, bố mẹ tôi đã được tin tạm, vui vẻ nói chuyện và còn cho đi chợ cách nhà những món ăn ở Miền Nam, như là bánh xèo, bánh phồng tôm, cháo giò... Đã có một lần, một nhóm người vì phải mang theo nhiều hàng, lại già yếu nên đã như bố mẹ tôi vào Nam để mang hàng tạm đó ra ngoài

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KHáP NáI.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

Bäc cho hä. Nhân dịp này, hä đã đưa bä mä tôi đi chợ mua những món hàng cần thiết và đãi bä mä tôi ăn một bữa no say.

Đến khi những người đi thăm thân nhân tù cộng sản ở đi đến, bä mä tôi liền giới thiệu mà mä mät quán ăn nhỏ, chuyên bán những “Món Ngon Miền Nam”. Thời gian đó, bất cứ món hàng nào có xuät xä “Miền Nam” đều được dân miền Bắc thêm mua, mua bằng hät, tä cây kim sợi chỉ, nói chi tới những món Ngon Miền Nam. Cửa hàng của bä mä tôi vì thế mà lúc nào cũng đông khách.

Häc xong đi học, tôi xin đi làm cho chính phủ, thời gian rảnh thì bä mä tôi trông coi công việc. Cửa hàng bán những món ăn Miền Nam của bä mä tôi càng ngày càng phát triển, không những chợ bán hàng ăn, bä mä tôi còn mở công ty, mua nhiều loại hàng ở Miền Nam đem ra Bắc bán nữa.

Trong thời gian làm việc, tôi đã được tiếp xúc với một số bạn bè đi du học trở về, đa số đều nói ngäi ngä rất khá, và đều vào Sài Gòn làm việc, chứ không chịu ở lại ngoài Bắc, dù rằng Hà Nội mới là thủ đô. Tôi bắt chuyện với bạn bè, xin bä mä tôi cho vào Nam làm việc, nhân tiện làm được công việc mua hàng trong Nam đem ra Bắc.

Vào tới Sài Gòn rồi, đi làm một thời gian rồi, tôi mới thấy là giữa những người giới chức và cao, được gọi là “lãnh đạo quan” mới dù là học thức kém, tầm mäc hiểu biết về việc làm rất là hạn chế, những người là những người ngäi mát ăn bát vàng, hàng hách với dân chúng nhiều như thế. Càng tỏ ra khó khăn, hä càng được hỏi và lý do của nhiều người trong công quan. Những người có bằng cấp, biết làm việc và phải tiếp xúc với dân chúng nhiều như chúng tôi thì lại bị đẩy cho làm việc thì là nhiều. Và cũng vì sự hàng hách quan liêu của cấp trên, mà chúng tôi bị vậy, bä dân chúng miền Nam ghét bỏ. Thậm chí, chỉ nhìn thấy chúng tôi, họ cũng chỉ cần nghe giới nói của chúng tôi thôi, hä đã bỏ đi, không quên nói với nhau: “Cái đä Bắc Kä... thấy ghét”

Mäc dù những điều kiện mà chúng tôi giới thích, là do cấp trên đòi hỏi, chứ chúng tôi không hề mua làm như vậy.

Một vài lần, tôi được dịp may tiếp xúc với những người ngoại quốc tới làm việc chung với chúng tôi, hä có kiến thức rất cao những người nói chuyện rất lịch sự. Cũng có những người tôi được tiếp xúc với vài du khách đến như làm thủ tục, tôi thấy họ nói chuyện cũng thật là hòa nhã và rất hiểu

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KHäP NäI.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

---

biết. Tôi mua một và kiêng thóc của tôi để mua rơm ra, tôi mua để đi du học để mua mang trí tuệ, và cũng để có thể giúp cho công việc làm ăn của gia đình tôi để phát triển hơn. Tôi đem việc này ra bàn với bố mẹ tôi, cả hai đều đồng ý, nhất là ông bà nội của tôi. Chọn nội học là đi du học khó khăn hơn cả. Đa số các bạn bè của tôi chọn đi học ở Mỹ (nhất là những đứa có cha mẹ có quyền thế), tôi lại thấy Úc là xứ hiền hòa có những nét văn hóa nghệ thuật, nên tôi đã chọn môn học về Tài chính ở trường Đại học RMIT (Royal Melbourne Institute of Technology), Melbourne, nước Úc.

Dù là đã có một ít vốn liếng tiếng Anh đã học ở trường học cũng như trường đại học, nhưng ngày đầu tiên đến giảng đường nghe giảng bài, thú thật là tôi như con vịt nghe sấm, chẳng hiểu ông Giảng viên tóc vàng nói cái gì cả, vì giảng của ông hoàn toàn là tiếng Úc, khác xa với những phát âm theo tiếng Mỹ mà tôi đã từng nghe ở Việt Nam. Môn học kết thúc thì tôi lại còn thua những bạn nước ngoài, vì Giảng viên này giảng những từ tiếng Anh của ông còn pha nhũ âm thanh R R R thật là khó nghe.

Hai năm trôi đi thật nhanh, ngoài giờ học, tôi xin đi làm thêm ở những nhà hàng ăn ở đường Victoria, khu vực Richmond. Những nhà hàng này tuy bán món ăn Việt Nam nhưng đa số khách hàng lại là người da trắng, nên họ đó mà tiếng Anh của tôi đã khá hơn trước và cách phát âm cũng vì thế mà đi hoàn toàn theo tiếng Úc. Cuối cùng, tôi đã học xong cái bằng Master và sẵn số tiền khẩn gói về nước. Bạn bè của tôi đã sẵn lòng xin ở Úc làm việc và sinh sống, tôi không có ý định ở lại, chỉ mua vé giúp gia đình mà thôi.

Tôi mua vé máy bay về Sài Gòn trước, nghỉ ở đó một ngày gặp bạn bè rồi mới về Hà Nội luôn. Người bên cạnh tôi là một người đàn ông trung niên, ông không bắt chuyện với tôi mà chỉ ngắm nhìn, lâu lâu lại nhìn vào cái hộp sứt gần kín đang cầm trên tay. Mỗi khi xuống phi trường Changi để nghỉ hai tiếng, ông mỉm cười nhìn tôi cầm dù cái hộp sứt để đi lên lấy hành lý để trên khoang xuống. Cái hộp sứt là bằng sắt nhưng lại là hộp nhôm rất nhẹ.

Người trên ghế cạnh tôi, ông mỉm cười cho tôi biết đó là cái hộp để đựng tro của ông. Về ông mỉm cười qua tôi nhìn trước, đã để cả táng và ông đem về Việt Nam để ở nhà mẹ vợ, theo tôi trần trụi cả về ông trước khi chết.

Tôi phi trường Tân Sơn Nhất, ông chào và cảm ơn tôi một lần nữa rồi đi về nhà nghỉ. Tôi không biết tên ông là gì và ông cũng chẳng biết tôi là ai?

Một năm sau, tôi quay trở lại Úc để đi phát bóng cỏ cho đäa em tôi. Đang đi trên đường Victoria, thật là ngạc nhiên, tôi đã gặp lại ông khách đi chung máy bay hồi nào. Ông cho tôi biết đã đem tro tàn của người và vợ xong xuôi rồi, đã đi làm trở lại. Tôi cũng cho ông hay là tôi đã xin được việc làm và đang làm việc ở Sài Gòn, nhân dịp đi phát bóng cỏ cho đäa em, tôi xin nghỉ một tháng để đi thăm những người bạn Úc mà trong suốt hai năm đi học tôi không có thì giờ đi đâu cả. Lần này ông cho tôi số điện thoại và nói nếu tôi muốn đi chơi thăm phong cảnh, ông sẵn lòng xin nghỉ đäa tôi đi cho vui.

Thực là chúng tôi quen nhau. Ông tên Thanh, là lính Cộng Hòa, ngày cuối cùng của cuộc chiến, ông là một Chuẩn Úy 18 tuổi mới ra trường, đánh trận đầu tiên và cũng là trận cuối cùng của đời lính. Ông có hai đäa con nhỏ đang nó đi làm ở Tiểu bang khác, lâu lâu mới về thăm nhà, còn tôi, tôi ba mươi lăm tuổi rồi, và chắc có ý định gì về quê hương lại cả.

Về lại Sài Gòn, chúng tôi vẫn tiếp tục emails qua lại với nhau. Có một lần ông về Việt Nam thăm tro tàn của vợ và nhân dịp đó đi chơi uống cà phê với tôi. Qua năm sau, tôi muốn trở lại Úc một lần nữa để đi thăm Đäo San Hä Queensland, Thanh cũng xin nghỉ để đi chơi cùng với tôi.

Thanh đã nghe lại muốn cưới tôi làm vợ. Suy đi nghĩ lại, tôi tuy còn đức thân nhưng đã lớn tuổi rồi (so với Thanh thì tôi còn nhỏ hơn), nên đồng ý làm vợ Thanh.

Thanh làm bố của gia đình đưa ra một tôi với hai đäa con và bốn bề. Hai đäa con của Thanh nói toàn tiếng Anh, tôi nó không có ý kiến gì, miễn thấy ba nó vui là được rồi. Lần đầu tiên gặp những người bạn của Thanh, tôi vui mừng kể lại cuộc đời của tôi ở Đäo San Hä:

“Thực là... Hoàn Tráng chắc là đang thấy. Đi xem đäo xong, chúng em đi phố mua hàng, chỗ nào cũng bán Khuyên mãi, thích ghê..”

Cố nhà đang ồn ào, tôi chợt thấy không khí có vẻ im lặng sau khi tôi nói chuyện, những người bạn của Thanh nhìn tôi có vẻ dè dặt hơn, họ vẫn nói chuyện, nhưng hình như không có nói chuyện với tôi. Một bà vợ của người bạn thân của Thanh đã hỏi tôi:

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KHáP NáI.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

“Cô là... du học sinh hả? Láy cháng già đá... đác ái Úc hả?”

Khi vào trong bếp áy thêm đá ăn, tôi thoáng nghe một người nào đó nói như vậy Thanh:

“Mày áy... Việt Cộng Con đáy à?”

Tôi nghe Thanh trả ái:

“Đâu phải ai nói gì ng Bác cũng đáu là Việt Cộng hết đâu!”

Tiác cái cáa chúng tôi mới là phián phác, mặc dù chúng tôi chỉ á chác đán gìán thôi, nhưng bán bè cáa Thanh như n thiáp mới, họ đáu có vẻ ángái ngừng, không muốn tham đá. Thanh nói với tôi:

“Ông Hái tráng cáa anh hợp cá hội ái đá áy quyát đánh... có đá tiác cái cáa anh hay không? Há quyát đánh... đi với á cách cá nhân mà thôi, vì dù sao cũng là bán bè.”

Tôi ngán ngá nói với Thanh:

“Anh ái... nếu á tháy khó khăn quá, hay là... mình đáng có áy nhau áa... Sao họ ái... ká thá với em như vậy? Em nói tiếng Bác, vì em sinh đá á ngoài Bác, chỉ em đâu có ái tình gì đâu?”

Thanh an ái tôi:

“Em cũng phải hiáu cho họ, họ cũng như anh, đáu là những người á bán Cộng sản Bác Việt xâm chiếm đát nước, bắt tù bắt ái sống chết đá đáu. Suát ngày họ nghe cái gì ng Bác ká một

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KHáP NáI.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

---

sát há, nó thám vào đáu, nên không thá có cám tình vái cái giáng Bác đác. Anh hiáu em, nháng há cháa hiáu và cháa thông cám cho em. Cá đá mát thái gian, há sá hiáu em đó mà.”

Tôi sinh đáa con trai đáu lòng, đát tên cháu là Nam. Ngày thôi nôi, anh chá nó đán đá, vui vá thay phiên ám em, đáa con gái út cáa Thanh ám em váa cái váa nói:

“My... baby brother”

Nháng ngái bán chúc máng Thanh... “Đáo Mã Thành Công”.

Khi tôi tháo chiác dây chuyán há máng cáa tôi đeo vào cá cho Nam, mát bà ngác nhiên nhìn sái giáy mà hái tôi:

“Cái gì váy?”

“Dây chuyán há máng cáa em đáy.”

“Đáp quá nhá! Ai khác mà đáp quá, hình nhá là hai cái mát chá khác trên gá đán thì phái.”

Cháng tôi biát tôi có sái dây chuyán này, nháng coi đó là đán trang cáa tôi thôi, nên cháng đá ý đán. Khi tháy ai cũng nhìn vào nó, tôi vui miáng ká lái lai lách cáa sái giáy chuyán cho tát cá cùng nghe:

Tôi sinh ra á Hà Giang. Nói là Hà Giang chá đá cho có nái có chán trên bán đá mà thôi, chá thác ra, nái tôi sinh ra không có tên trên bán đá mián Bác. Đó là mát nái á giáa ráng núi âm u không có vát chân ngái.

Theo bố tôi kể lại, vào thời năm 1954, khi mẹ tôi ngáng dân đáu muán di cá vào Nam, gia đình tôi gồm có ông bà nội, ba mẹ tôi và gia đình của các bác các chú đã gáng gánh tá quê lên Hồ i Phòng, đá xuáng táu di cá vào Nam. Khi đáng ở trên đáng thì gặp một đám người khác cũng nhán là đi di cá và biết có một con đáng tát đi Hồ i Phòng rất gần, thá là cá bán theo chân đám người này. Đán chiáu tối thì có xe hàng tá chở tát cá, nói rằng đi xe cho chóng đán nội. Xe chở đi tá một vùng rất xa, tài xế cho mẹ tôi ngáng xuáng mà nói rằng, ngày hôm nay, sáng mai sẽ có xe khác tá chở tháng đán Hồ i Phòng. Ai cũng vui mừng trở lại chiáu ra ngá qua đêm. Sáng hôm sau, có xe tá đón thát, nháu xe lớn, xe nào cũng chở đầy người. Mẹ tôi vui mừng kéo nhau lên xe đi Hồ i Phòng. Xe đi cá ngày trở về không tá vùng bị nhá mẹ tôi mong đợi, trái lại, xe chở mẹ tôi một nái đáy lính canh có súng. Những người lính này chá súng bắn tát cá người im không đác hái hán gì cá, họ khiáng táng miáng với nhà binh tá phá kín xe rồi bắt đáu cháy suốt đêm. Đán sáng mẹ tôi tới nái, cá bán đác đáy xuáng xe đá bách a súng bắn đi bá vào trong rừng. Tối nái, cán bộ tiếp hợp mẹ tôi ngáng lại, kể tá cá nhóm là đã phám tá phán lại nhân dân, bắt trở về miền Nam, bắt đáy vào đây đán bao giờ đác cách mạng và nhân dân khoan háng, sẽ đác về với nhân dân.

Đán lúc đó, mẹ tôi ngáng mẹ tôi biết rằng đã bắt bán Cộng sản đáa người ra đá đi theo chúng đá rồi bắt đáy vào vùng rừng núi âm u không biết ngày về. Lâu lâu lại có táng đoàn người khác hác đác xe chở, hác bắt xiáng xích đi bángang qua đá tá nháng nái xa xôi hoang vắng khác đác gọi là “Cộng Trái”.

Vào khoảng năm 1960, có thêm một nhóm tù náa đác đáa tá Cộng Trái, đám người này thánh thoáng đác ra ngoài làm rừng, họ tiếp xúc là “Biát Kịch Miền Nam” đác thá ra Bác đá hát đáng, cháng may bắt bát.

Tôi sinh ra vào năm 1973 ở cái vùng rừng núi âm u, trở lại tù của những người muán di cá vào Nam năm 1954 và trở lại qua thời thá u ở giữa núi rừng trùng điệp không bóng người này. Khi tôi đác năm tuổi, một hôm đi theo cha chát mây, đã bắt gặp xuáng há sâu. Bố tôi bắt tôi nhìn thân xác của tôi mà không có cách nào đá cáu. May thay, một nhóm Biát kịch đi ngang, tháy với đã thông dây đu xuáng tán vác sâu mà cáu tôi lên và đáa cá hai bố con tôi về tán nhà. Tối đó, lâu lâu những người Biát Kịch này lại đi ngang vào thăm gia đình tôi. Những Biát kịch cáu tôi nhán tôi làm con nuôi và đã gặp tôi đây chuyán ông đang đeo đá đeo vào cá tôi mà nói:

“Táng cho cháu cái bùa hộ mệnh đó.”

Ông gặp thích cho bố tôi biết, tôi đây chuyán này do ông đáo gặp trong rừng mà khác thành hai

“VIỆT CON NG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KHáP NáI.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

---

chä BK täc là Biät Käch. Các chú này đã khuyên bä mä tôi nên tìm cách vä thành phä mà säng, chä đäng ä mãi näi räng hoang cô quänh này mà bä phí cuäc đäi cäa nhäng däm con cháu.

Năm 1979, khi Trung cäng bät đäu đánh Miän Bäc, nhäng Biät Käch đã bä đem đi näi khác, bä mä tôi nhä läi các Biät Käch mà tìm đäng trän vä Hà Näi, vì thä, tôi mäi đäc đi häc và säng cho đän ngày hôm nay.

Khi tôi kä xong câu chuyän, mäi ngä äi đäu thay nhau cäm läy säi dây chuyän cäa con tôi mät cách trân träng và quý män. Ngä äi bän mà träc đây gäi tôi là “Viät Cäng Con” là ngä äi đäu tiên häi tôi:

“Gia đình cäa chä bä đäa đi... vùng kinh tä mäi Cäng Träi đäy à? Chä vì muän di cä mà bä đäy äi suät hän hai mä äi năm träi đäy sao? Bän Viät cäng chúng mày sao mà tàn ác thä! Cám än Träi Phät đã phù hä cho gia đình chä, nhäng ngä äi Viät Nam yêu Tä Do, còn säng đäc cho đän ngày hôm nay.”

Tôi mäm cä äi nói thêm vào:

“Tôi cäm än Träi Phät và cäm än Chúa näa. Ông bà chúng tôi không đi tìm Tä Do vào năm 1954 đäc, thì đän đäi cháu täc là đäi cäa chúng tôi, chúng tôi đã tìm đäc Tä Do räi đäy. Nhä các anh Biät Käch Miän Nam mà tôi đäc cäu säng, nhä läi khuyên cäa các anh mà bä mä tôi mäi dám trän vùng cäi täo đä vä đäc täi Hà Näi. Cũng nhä nhäng bà mä, bà vä cäa nhäng ngä äi Lính Miän Nam bä tù cäi täo mà bä mä tôi mới có cuäc säng đáng säng. Các anh chä thäy không, nhä tình ngä äi, nhä nhäng ngä äi Miän Nam mà chúng tôi mäi säng đän ngày hôm nay, chä đâu có bác nào đäng nào cäu giúp chúng tôi đâu? Cũng vì thä mà dù có ai nói gì thì nói, tôi cũng cä läy ngä äi Lính Cäng Hòa mà tôi quý män.”

Tä hôm đó, tôi thäy tät cä bän bè cäa Thanh đã thay đäi thái đä väi tôi. Các anh đã gäi tôi là “Chä Thanh” và các bà đã gäi tôi bäng “Trinh” hoäc là “Cô Em Gái Bäc Kä”.

Con tôi đã đäc năm tuäi räi, cháu đã đi häc mäu giáo, tôi có thì giä đi tìm mät công viäc täm thäi. Tôi tìm đän mät văn phòng Luät Sä cäa ngä äi Viät đä xin làm Đän Thoäi Viên. Ông Luät

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KHäP NäI.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

Sä phäng vän täi xong, näi väi täi:

“Đä chú säp xäp cho cháu làm hä sä nhäe, cän cäng viäc nghe đäi n thäi, chú sä tìm ngäi khäac”

Täi thäng cäm väi äng Luät sä, mäi ngäi vän cän... äc cäm, cän... kä thä väi giäng näi Bäc Kä cäa täi.

Täi xin läi đä näi nhä väy, nhäng thät sä täi khäng biät däng chä gäi đä näi vä hoän cän nhä cäa täi.

Chäng täi đä thäng cäm väi täi, änh Thanh đä näi väi täi:

“Ngäi täi näi “Cäi äo khäng làm nän äng thäy tu” Nhäng thäc sä cäi äo đä làm cho ngäi täi nhän läm nguäi mäc nä là thäy tu. Em khäng nhäng näi giäng Bäc, em cän däng nhäng täng mä cäi đäm Viät cäng thäng däng, ngay cän nhäng ngäi Miän Nam hay nhäng ngäi Länh Cäng Häa mä näi cäi giäng đä, cäng bä ghät, näi chi là Bäc Kä rät nhä em.

Em cä giä cäi giäng Bäc Kä cäa em, nhäng em đäng... Hoänh Träng, đäng... Bäc Xäc näa, cä đäc khäng?”

Täi suy nghĩ... Đäng! Chäng täi näi đäng.

Nhäp Gia Täng Täc – Nhäp Giang Täng Khäc.

Täi đä läy chäng Länh Cäng Häa räi, mä täi läc näo cäng cä cäi giäng Bäc Kä Hai Nät (75, Bäc kä chín nät täc là Bäc kä 54) thäi äi mä chäu näi.

“VIỆT CỘNG CON”

Tác Giả: NGUYỄN KH&#P N&#I.
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 06:44

Bây giờ, tôi không còn... “X&#Lý” nữa, mà tôi phân tích, tôi tìm hiểu u&#t ng tr&# ng h&# p mà giới quy&#t cho th&#a đáng. Mỗi khi đi ra ngoài đ&# ng, nghe tôi nói chuyện, không còn ai quay &#i nhìn tôi r&#i b&# đi ch&# khác nữa.

Đôi khi, những ông bà bạn của anh Thanh vẫn gọi tôi là “Việt Cộng Con”

Những họ nói ch&# đ&# mà đùa d&#n mà thôi, ch&# không còn ch&#m ch&#c nh&# tr&#&#c nữa.

Riêng phần con tôi, cháu Nam, lúc nào cháu cũng khoe:

“Con là con của “Lính Cộng Hòa” mà!”

NG&#&# I VI&#T C&#A TÔI, LÀ TH&# Đ&#Y.